

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De peccato vanæ gloriæ. Cap. XXXIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

scilicet q̄ fiat ex certa causa sufficere, & zelo iustitia, & ordine iuris obseruato. Deficiente verò aliquo istorū iniusta est, & nullat ligat ex quo lata est ab illo iudice, q̄ habet super hoc iurisdictio nē canonicā. Et reseruāda est ab ecclesiā militate. Fallit tñ in duobus casibus. Vn° est, quādo lata est sentētia post legitimā appellatiōē: alius est, qñ cōtinet intolerabilē errorē. Intolerabilē errorē intelligo, cū sic dixit excommunicās: Excommunicās quia credis in Deū, quia nō fornicaris, quia obediens es parentibus, & similia. Excommunicatus verò iniuste, suscipere debet rīentē, & humiliter excommunicationē, & præsētare se communicatori offerens canonicā satisfactionē si in aliquo obediit, & sic instanter postulare absolutiōē, si sic fecerit, erit ei meritū. Vñ Aug. Qui iustus est, & iniuste maledicetur, pro quo illi redditur. Itē Aug. Aliud est sella terrena, aliud est tribunal caeleste: ab inferiori accipit sententiam, à superiori coronam.

De peccato vane gloriae.

C A P. XXXIX.

Sequitur de peccato vane gloriae, de quo hoc modo agitur. Primo ponemus ea quae possunt valere ad detestationem huius peccati. Secundo ponemus diuisionem vanae gloriae. Tertio ponemus remedia contra illud peccatum. Est autem vana gloria secundum iudicium hominum de aliquo bene opinantium. secundum Tullium vana gloria est magni dicti vel facti frequens fama cum laude.

De his quae faciunt ad detestationem huius peccati.

Ad detestationem verò huius peccati possunt valere verbae scripturae, quae illud dissuadent, ut est illud Provt. 27. Ne glorieris in crastinum. Et illud Hiero. Non quaeras gloriam, & non dolebis cum inglorius fueris. Qui laudem non appetit, contumelias non sentit. ¶ Secundo verò possunt valere ad hoc exemplum. Inter quae praecipuum est exemplum Christi. Exemplum vanae gloriae vitandae dat Christus Matt. 10. vbi duobus caecis, quibus oculos aperuerat, dixit: Videte ne quis sciat. & Matt. 8. dixit leproso curato: Vide nemini dixeris. Et eiusdem 14. vbi miraculo factum de quinque panibus & duobus piscibus, copulit discipulos in petram ascendere nauiculam, ne vanam gloriam haberent de alio quibus quae audierant de miraculo illo. & Luca 10. vbi reprehendit discipulos suos, qui gloriabantur de miraculis factis. Videbat inquit, satanā sicut fulgur de caelo cadentem. & Ioan. 8. Ego gloriam meam non quaero, &c. Multi etiam antiqui patres fatentur simulauerunt, ut cauere sibi possent à vana gloria. Vnde quidam senex in spelunca sua requiescens rogaretur multis precibus à quodam seculari sibi ministrante, ut veniret oratione factus

rus super filium suum defunctum, & dum ille iret ad funus, occurrit ei multi cum lapidibus suis in occursum eius, quia sanctus homo erat, & quum videret senex, simulavit se stultum, exprolians se vestimentis mittens ea in flumine, & stans nudus lababatur ea. Secularis autem qui ministrabat seni, erubuit, dicens populo: Reuertimini, senex noster perdidit sensum suum: & veniens ad senem quæsiuit quare hoc fecisset, quia omnes dicerent, Dæmonium habet senex. Cui respondit senex: Et ego volebam hoc audire. ¶ Tertio potest valere ad detestationem huius peccati vanitas, quæ in ea est: Tantæ autem vanitatis est peccatum istud, quod licet omnia, quæ sub sole sunt, vanitas sint, tamen vana gloria quasi vanissima, hoc nomen sibi appropriavit. Potest autem dici vana gloria, & quia valet nihilum, & quia vadit ad nihilum. Nihilum valet, quia nec corpori, nec animæ valet, imò plurimum animæ nocet. Naturale autem est, quod apprehendens in re apprehensa delectatur, & non econverso: ut vilis delectatur in viridi colore, & non color viridis delectatur ex eo quod videtur: sic videtur quod aliquis non debeat delectari ex eo quod creditur talis vel talis, sed potius illi qui vident eum bonum, debent in eo delectari. Præterea quæ utilitas est chimæ, ex eo quod est in opinione hominum? Vel mortibus aureis, ex hoc quod finguntur vel imaginantur ex hominibus? Sic nulla utilitas videtur esse homini ex hoc quod magnus est in opinione hominum. Qui autem appetit quod sit magnus vel bonus in opinione hominum, appetit, ut videtur, quod habeat tale esse, quale habet chimæ. Ad nihilum etiã vadit vana gloria. Cito enim fit ignominia superbi gloria, ut dicit Seneca. Sicut potest apparere in domino Iesu Christo, qui in tanta gloria in Ramis palmarum in Ierusalem susceptus est, & post ab eodem populo in eodem loco & in eodem tempore paucissimis diebus interpositis, crucifixus est. unde dicit Bern. Vbi prius dictum fuerat ei: Benedictus qui venit in nomine domini. dictum est postea: Tolle, tolle, crucifige eum: & qui prius vocatus fuerat Rex Israël, postea audiuit: Non habemus regem, nisi Cæsarem. Et cui prius vestimenta prosternebantur aliena, suis postea spoliatus est. ¶ Quarto potest valere ad detestationem huius peccati fatuitas magna, quæ est in ea: quæ fatuitatem insinuat dominus Matt. 25. ubi per fatuas virgines amatores vanæ gloriæ intelliguntur.

¶ De octo vanitatibus quæ sunt in vanæ gloriæ.

Et possunt octo fatuitates assignari quæ inveniuntur in eo qui amat vanam gloriã. ¶ Prima est, quod ipse permittit sibi illud vilius, quæ illud dederetur alicui cæco. Dicit enim diabolus ei: Aperi os tuum, & ego

ego implebo illud, & imponit ei diabolus, quū os desiderij aperuerit, vanā gloriā, quæ nihil est, iuxta illud verbū Domini Ier. 8. Si ego gloriā meam quero, gloria mea nihil est, & factus erit os desiderij sui posse impleri. ¶ Secunda fatuitas est, quæ vanā gloriā quæ est ad instar puncti, gloriæ æternæ præponit, vnde Gregorius: Stultum est inde transitoria quærere, vnde æterna possumus habere. ¶ Tertia fatuitas est, quæ ipse ponit thesaurum suum in arca sine clauē & sine sera, quū possit eam ponere in arca securissima, scilicet in arca conscientiæ. Bern. Fidelissimum timet custos, non tutum arbitratu labijs hominum committere gloriā suam, arca sine clauē & sine sera, nullæque omnino clausuræ nocere volenti. Non tutum planè, sed stultum est ibi thesaurum tuum recondere, vbi non valeas restituere cum volueris. Si ponis in os meum, non in tua, sed in mea potestate, cum vti que pro meo libitu vel te laudare possim, vel derogare tibi. Sanum vas & inconcussum est conscientia, in seruandis secretis idoneum, nullis patens insidijs, nulli violentiæ cedens, nullo quippe oculo vel manui accessibilis, excipit duntaxat spiritui, qui scrutatur etiam profunda Dei: quicquid ibi reposuero, securus sum, quia non perdam, seruabit vobis, defuncto restituet. Nam quocumque vado, ipsa mecum iter facit, secum ferens depositum quod seruandum acceperat: vbi uo adest, mortuum sequitur vbi que gloria, vel confusio inseparrabilis pro qualitate depositi. ¶ Quarta fatuitas est, quod pretio illo quo potest emere regnū æternum, emit in fernale patrum lum. ¶ Quinta fatuitas est, quod ipsa non curat qualis sit, sed qualis dicatur. Chrysostom. Hypocrita, vt quid non vis esse laudabilis, qui vis vt lauderis? quæ si formosum est apparere, formosus est esse. ¶ Sexta fatuitas est, quod ipse carè emit quod nihil scit valere, scilicet quod homines ferunt bonum testimonium illud à Deo, qui est eius iudex, non recipi. Bernard. Vt quid alio no vel meipsum testimonio cōtentus sum, cuius nec vituperatio reprobis, nec laude dignus inueniar? si ante tribunal vestrum dicandus astarem, merito de laude vestra gloriarer: nunc autem cum solius Christi iudicio sim præsentandus, quantæ insanie est mei vel alterius iudicio gloriari? sicut dicitur 1. Ioan. 5. Tres sunt qui dant testimoniū in celo, Pater, Verbum, & Spiritus sanctus, & horū testimonio stabitur in omnibus. ¶ Septima fatuitas est, quod ipsi volunt se regere secundum verba eorum quos sciant fatuos esse, scilicet histrionum & aliarum vilium personarum. ¶ Octaua fatuitas est, quæ amator vanæ gloriæ rem istam amat, quæ

quam melius posset habere si non amaret: quia secundum verbum philosophi, hoc solum habet vana gloria, quod se appetentes fugit, & se fugientes appetit.

*Quomodo hoc peccatum sit contumeliosum Deo,
& nocivum proprio subiecto.*

QUINTO potest valere ad detestationem huius vitij, si ostendatur quam contumeliosum sit illud peccatum Deo, & quam nocivum homini. Amator enim vanæ gloriæ cōtēpro Deo, creaturam deificat, & se facit principium, dū de operibus factis gloriatur, quasi à se ea habuerit: & proximum suū finē cōstituit, dū omnia opera sua facit ut videatur ab hominibus: & sic idololatrat, cum creaturam alpha & ω cōstituat. Ioā. 5. Quomodo potestis in Deo credere, qui gloriā ab invicē quæritis, & gloriā quæ à Deo solo est, nō vultis? Amator vanæ gloriæ de ribaldo vno iudicē suum facit, & gloriā quæ ab eo est, gloriæ Dei præponit: quod non est sine magna contumelia Dei. Amator etiam vanæ gloriæ ipsum pulverē vanæ gloriæ Deo præponit. Nocet autē hoc peccatum homini, quia aufert ei bona temporalia & spiritualia. De temporalibus autē patet, quū quotidie multi expendant sua propter vanā gloriā: quādoq; etiā corpora sua propter hoc exponūt morti in bellis. Spiritualia etiā bona aufert. Licet enim amator vanæ gloriæ habeat similitudinē bonorū, tamen non habet vera bona. Sapiens. Apud sapientes sunt honesta, apud vero vulgus simulachra rerum honestarū. Quidā senex in Vitis patrū: Sicut fieri nō potest ut herba simul nascatur & semen, ita impossibile est ut laudē, & gloriā seculariū haberes simul & fructū habeamus caelestē. Bonū etiā in mala cōvertit & in servitute magna hominē ponit. Est enim servus amator vanæ gloriæ omnium illorū quorū iudicia timet, secundū illud Apost. 1. Cor. 4. Qui me iudicat, Dominus est, In potestate etiam est histrionum. Fingūt enim eum talem, qualem volunt: quandoque enim ad nihilant eum, quandoq; magnificant: servus etiam est eorundem, ita ut det eis cēsū: veteres vestes super se, ut redimat se ab eis. Membra etiam Dei, id est, pauperes, spoliat, ut tales qui sunt membra diaboli, induat. Ponit etiam hoc peccatum hominem in magna instabilitate. Bernard. Qui conscientias suas in alienis linguis posuerunt, modo parvi, modo magni, modo nulli videntur, prout linguis hominum eos laudare vel vituperare placuerit. Ipsi iuxta verbum Psalm. Ascendunt vsque ad cælum, & descendunt vsque ad abyssos. Ipsi decidunt frequenter à cogitationibus suis, & frequenter faciunt talem saltum ad

HH

qualem voluerūt Iudai cogere Christū. Luc. 4. Ipsi sunt quasi galli in turribus ecclesiarum positi, & ad omnem ventum moventur. Eccles. 5. Non te ventiles in omnem ventum. Ipsi sunt arundo vento agitara. Ipsi sunt palea: iuxta illud Iob 21. Erunt sicut palea ante faciē vēti. Et Aug. Adhibe oris iudiciū, & scis quid palea, quid granū. Istud vitium magnas vires habet, quas vires nocendi habet vana gloria, nō sentit, nisi qui bellū ei indixerit. Quod etsi cuiquā facile est laudem non appetere, cum negatur, difficile est tamē ea non delectari, dum offertur. Greg. aliquantulum facile est humanam laudem non appetere, difficillimū oblatam respicere. Vana gloria illos vincit quae cetera vitia vincunt. Hierony. Difficilius arrogantia carere quam auro, vel argento, & gemmis. Interdum enim his alijs etis gloriosis tumemus sordibus. Aug. Sunt qui de cōceptu inanis gloriae vanius gloriantur. Amator enim vanae gloriae maledictus est. Maledictus enim est, qui partem suam facit detestabilem, quod facit, cum vanam gloriam praeter ceteris rebus eligat. Vana gloria est deterior ceteris possessionibus. Et quia brevis, unde Iob 20. Gaudiū hypocritae ad instar puncti; & quia multos dominos habet homo de possessione illa. Unde ab uno confertur, quum alijs conceditur; & ideo nūquam pacificē possidetur. Quādo enim quis ab uno laudatur, ipse vituperatur a multis. Praeterea nihil prodest ista possessio, & ultra modum costat: nec solū perditur, imo etiā perdit possessorē suū. Oportet gloriam eorum in ignominiam cōuertam. Et Apoc. 18. Quorum glorificauit se & in deliciis fuit, tantum dare ei tormentum & luctum. Hoc vitium post alia remanet. Unde in libro Prophetarum: Quum omnia vitia superauerit homo, manet periculum vitium. Vitium illud inuadit res sacras, quum alia vitia eas fugauerint. Committitur etiam hoc peccatum in ecclesia in seruitio domino, & meliores in ecclesia nititur maculare, scilicet religiosi succumbere etiam facit viros religiosos spirituales in bello rituali, sicut humilitas facit triumphare. Sicut enim Dominus virtutem tribuit ei, qui de victoria dat ei gloriam: sic vires subministrat ei, qui furatur ei gloriam.

¶ De diuersis, quibus vana gloria comparatur.

VLTIMO possunt valere ad detestationem huius peccati gloriae, quibus hoc peccatū figuratur in sacra scriptura. Notandum ergo quod vana gloria quādoque puluis vocatur. Hic est puluis qui adhæsit pedibus discipulorum, vt legitur Mat. 10. Iste autem

autem puluis vocatur, vt ostēdatur, q̄ sicuti puluis minima pars terræ est: sic vana gloria minimū est inter tēporalia bona. Et sicut puluis oculum corporis incidens grauat vel cæcat: sic vana gloria oculum intentionis. Vocatur etiā vana gloria ventus, vt insinuetur fatuos esse, qui eam esuriunt, ventus enim hominem insidando ei nocet, potius quam profit. Osee 12. Ephraim pascit ventum. Iere. 22. Omnes pastores eius pascet ventus. Ventus iste videtur esse lenis, tamen transfert montes à regno Dei, ad regnum diaboli: viros scilicet spirituales, qui dicuntur montes. Vnde, Leuauit oculos meos in mōtes. Ventus iste magnas naues submergit in mari huius mūdi. Ventus iste valde timēdus est. Ducit enim in infernum, quasi imperceptibiliter eos qui videtur ire in paradysum. Vana gloria etiā vocatur oleū. Matt. 25. vbi dicitur: Quinque fatuæ acceptis lampadibus non sumplerunt oleū secum. In suauitate enim similis est oleo: in veritate autem gladius est insensibiliter hominē occidens. Vocatur etiā flos, in hoc q̄ citō arefcit. Esa. 28. Erit flos decidens gloriæ exultationis. Vocatur etiā vipera. Act. 28. vbi legitur, q̄ vipera manus Pauli adhæsit: vt ostendatur, q̄ sicut vipera si manus adhæserit, citō excutitur: sic vana gloria si se immisceat bono operi, citō excutienda est. ¶ Figuratur etiā vana gloria per vxorem, quā Dominus ipse sibi solam retinuerat: vt legitur Genes. 39. vt ostendatur, q̄ Dominus de operibus nostris vult gloriam habere, sed vtilitatem eorum nobis relinquit. Qui autem partē Dei sibi vsurpat, scilicet gloriam, meritō partem suam amittet, scilicet vtilitatem vel mercedem aternam. ¶ Figuratur etiā vana gloria Matth. 14. per saltatricem, quæ caput Ioannis fecit amputari. Vnde posset multum timere ille, qui hanc saltatricem vider ante se, præcipuè si cogiter quot millibus hominum caput amputari fecit, non caput asininū, neque caput sui corporis, sed caput nobilissimū, quod est Christus, amputat. Ideo specialiter timendum est vitium istud, quia insidiatur oculo spirituali, scilicet intentioni, qui oculus si nequam fuerit, totum corpus cæcum erit, id est, tota congeries operum, Matt. 6.

¶ *De diuisione vana gloriæ.*

SQUITVR de diuisione vana gloriæ. Notādū ergo q̄ gloria primo diuidit̄ in vanā & verā gloriā. Vera vero diuiditur in verā simpliciter, & veriorē, & verissimā. Vera gloria est simpliciter bonū testimoniū cōscientiæ, quādo scilicet aliquis nullius peccati conscius sibi est. Vnde Apolt. 2. ad Corint. Gloria nostra hæc est, testimoniū conscientiæ nostræ. Verior vero gloria est,

quando dulcedo Spiritus sancti manifestè sentitur: quãdo scilicet Spiritus sanctus dat testimonium spiritui nostro quod filij Dei sumus. Verissima est gloria æterna. ¶ Vana vero gloria dicitur in gloriam diabolicam & humanam. ¶ Diabolica est, quando aliquis gloriatur de malitia. Vnde Dauid: Quid gloriari malitia, &c. Poëta: Gloria peccati nulla petenda sui est. ¶ Humana vero diuiditur in carnalem & spiritualem. Carnalis est gloria mundanorum, quæ est in decore vestium, & huiusmodi. Spirituales vero est, vt gloria hypocritarum.

¶ *De his quæ valent ad detestationem gloriæ carnalis.*

NOTANDVM verò est, quod carnalis gloria cõparatur luminibus quod de nocte videtur, in die verò non, sicut quidam vermes qui dicuntur noctiluca, & squamæ piscium, & ligna putrida, sic quod parèt diuites huius seculi, nunc lucidi & clari, dũ nox est ignorantia & culpe: in futuro vero tenebrosi erunt, quãdo erit dies illi magnus, scilicet in die iudicij. Cõparatur etiã gloria illa huiusmodi, quæ auis picturata est, & velociter volat. Velociter enim transit mudi huius gloria, & depicta esse videtur. Vnde Testimonium dicitur quod de nido hirudinum calida stercora ceciderunt, quæ ibi excæcauerunt. Quod verbũ expositũ est in tractatu de auaritia in apostolo, in quo auaritia diuersis infirmitatibus cõparatur. ¶ Gloria etiã carnalis est velut puluis calens oculos hominum excacans. Est etiã flos, quod a pueris huius mundi, vel potius a peccatoribus colligitur. De hoc flore legitur Ier. 48, Date flores Moab quia flores egredietur, &c. Esa, 46. Omnis caro scenu, & omnis gloria eius quasi flos agri. Gloria ista verè inspiciendi ignominiosa est. Vnde Machab. 2. Gloria hominis, stercus & vermis: hoc extollitur, & cras nõ inuenietur. Gloria peccatoris est caro est, quæ est stercus, id est, sacculus stercorum: & vermis, id est, vermium: licet vana gloria ab omnibus hominibus sit timenda, precipue tamẽ claustralibus continenda est. Hierony. Prima virtus monachi est, iudicia hominum continere. Non solum nõ debet lætari vel gloriari claustralis cum laudatur, imò deberet turbari. Vnde beata Virgo cum dixisset eam angelus gratia parturiam, & benedictam in mulieribus, turbata est in eius sermone.

¶ *De octo remediis contra vanam gloriam.*

SEQUITVR de remediis contra hoc peccatũ, & octo sunt remedia cõtra ipsum. ¶ Primũ est absconditio. Vnde Esa. 22. Vir sicut qui absconditur à vento, & celat se à tempestate. Et Viris patrum. Sicut thesaurus manifestus citò minuitur, ita virtus quælibet deperit publicata. Nam sicut cera à facie ignis consumitur.

uitur, ita & anima per laudē dissoluta, ab intētionē sua perit. Hoc remediū figuratū est Exod. 4. in manu Moyſi quæ leproſa erat, & cū miſſa eſſet in ſinū eius, facta eſt ſanā. Grego. Ille debet publicare bonū quod agit qui perfecta humilitate fundatur, & nulla elatione contingitur. ¶ Secundum remediū eſt demiffio: ſcilicet vt homo deſcendat ad propriam infirmitatē. Sicut faciunt equitantes quando nimius ventus fiat, & tranſeunt per pontē, qui deſcendunt ne ventus eis nocēat: ſic qui laudatur, recurrere debet ad infirmitatem ſuam, & videbit ſe falſo laudari: & ſic potius erubeſcat, quā glorietur. Bōētius: Qui falſo prædicantur, neceſſe eſt, vt ſuis laudibus erubeſcāt. In Vitis patrū, quidam frater requiſiuit abbatem Peremenem, ſi melius eſt remotus, quā cū aliis manere: Reſpondit Abbas: Homo ſi ſeipſum reprehendat, vbique poteſt conſiſtere: ſi autē ſe magnificat, nuſquam ſtat. ¶ Tertium remediū eſt, conſideratio ignis infernalis, vel purgatorij. Hoc remediū inſinuat nobis Actu. 28. vbi Paulus viperam manui adhærentē excuſſit in ignem: quod ſpiritualiter fit, quando conſideratione pœnæ qua vana gloria punietur, homo vanam gloriam à ſe abiicit. ¶ Quartum remediū eſt, conſideratio gloriæ æternæ: quia ſecundum Gregor. vileſcunt temporalia, dum conſiderantur æterna. Et ſpiritualiter vileſcit vana gloria, ſi conſideretur gloria vera. ¶ Quintum remediū eſt, conſideratio vilitatis vane gloriæ: quod patet ex hoc q̄ venalis eſt: quod notatur Matth. 21. vbi dicitur: Ne fortē non ſufficiat nobis & vobis, ite potius ad vendentes, &c. Teſtimonium venale repellendum eſt. Apparet etiam vilitas vane gloriæ ex vilitate perſonarum, apud quas habetur. A vilibus etiā perſonis quomodo poteſt quis habere gloriam, niſi vilem? Præterea odiunt bonum, & diligunt malum. Et propter hoc teſtimonium eorum repellendum eſt, & de bono, & de malo. De altero ratione amoris, de reliquo ratione odij. Amor autem vel odium veritatis neſcit iudicium, ſecundum Bernard. ¶ Sextum remediū eſt, conſideratio magnæ infidelitatis quæ eſt in hoc peccato. Valde enim infidelis eſt, qui Deo aufert partem ſuam quā in bonis ſuis ſibi retinuit. Bene deberet homini ſufficere pars illa quā Dominus ei conceſſit, cum Domini ſint omnia. Exemplum fidelitatis habemus 2. Regum 12. de Ioab principe militiæ, qui ſic ſcripſit ad Dauid: Dimicanti aduerſum Rabbath, & capienda eſt vrbs aquarum. Nunc congrega reliquam partem populi, & obſide ciuitatem, & cape eam, ne cū à me vaſtata fueris

vrbs, nomini meo adscribatur victoria. Bern. Reuera fidelis
 mulus es, si de multa gloria domini tui, et si non exeunte ex
 tamen traleunte per te, nil in manibus tuis adherere cōtingit.
 Si quis super pauca fidelis inueniretur, ipse super multa
 domini sui cōstitueretur. Gloria vel laus quædā probatio homi-
 num est, vtrum Deo sint fideles vel infideles, vnde Prouerbia
 27. Quomodo probatur in conflatorio aurum, & in fornace
 gentium: sic probatur homo ore laudantis. ¶ Septimum reme-
 dium est, quod quando offertur homini gloria, ipse offerat eam
 regi gloriæ, cuius est: dicens: Non nobis Domine, non nobis, sed
 nomini tuo da gloriam. Et illud, Gloria in excelsis Deo. Si quæ
 ita assueuerit, vana gloria non tantam vim habebit contra
 quantā vim habebat prius. Octauum remedium est, quod ho-
 mo opus illud, cui vana gloria adheret, dimittat, cogitans illud
 opus esse amissum, & potius de illo esse stendum quam glori-
 dum, quod remedium figuratum est Genes. 39. In hoc, quod Ioseph
 reliquit pallium, cui domina sua adhererat.

De Hypocrisi.

CAP. XL.

Dicto de peccato vanæ gloriæ, dicendū est de hypocrisi, quæ
 hoc peccatū procedit propter hoc, quod aliquis amat
 gloriā, & in se simulat sanctitatem. Agemus autem hoc modis
 de peccato isto. Primo ponemus ea quæ faciunt ad detestationem
 huius peccati. Secūdo assignabimus diuersas species hypocrisis.

¶ De octo quæ faciunt ad detestationem hypocrisis.

NO T A N D U M ergo quod octo sunt quæ possunt valere ad dete-
 stationem huius peccati. ¶ Primo verba sacra scripturæ, quæ illud
 dissuadet: vt est illud Eccl. 1. Ne fueris hypocrita in cōspectu homi-
 nū, & illud Deut. 22. Nō indueris veste quæ ex lana linōque cōtexta
 est. Per linū quod subtilius est, cogitationes intus subintelliguntur.
 Per lanā quæ alba est, opera exterius lucētia. Vnde in hypocrisi
 sub lanæ grossitie linū laret: quia sub puritatis imagine depre-
 di calliditas nō valet: & ob hoc claustrales nō lineis induuntur
 ad carnē. Hæc dissuadet Mar. 6. vbi sic legitur: Cū facis eleemosynā,
 noli tuba canere ante te, sicut hypocritæ faciūt. Et postea
 oratis, nō eritis sicut hypocritæ tristes. ¶ Secūdo valebit ad dete-
 stationem huius peccati, si hypocrita diuersis generibus rerū cōparatur.

¶ Quibus rebus assimilatur hypocrita.

NO T A N D U M quod hypocrita est simia diaboli, volēs imitari
 filios Dei. Quod filij Dei faciūt ad sui decorem, ipse facit ad
 iugulationem: sicut refertur de quadam simia, quæ cum vidisset
 quomodo quidam rasor rasisset, postea voluit imitari eum.